Kül kaswaks siin meie maal weel mõnda penemad suggo wiljapuud; agga ühhel ei olle sedda tahtmist ja teisel ei olle jõudo ja kolmandamal ei olle sedda mõistust, ja nenda jääb ni mõnda teggemata ja järrele katsumata.

Kül tehhaks mõnda iggal aeal
Ni sojal kui ka külmal maal,
Kas meie siis keik teame,
Ehk keigist luggu peame,
On arwamata wahhe teal,
Siin sure laia ilma peal.

Ussi hammustamisest sui ja talwe aeal.

Sedda juhtub saggedaste, et ussid sui aeal lomadele pahha teggewad ja neid hammustawad siis, kui lomad wägga nende liggi tullewad ehk koggoni peale astuwad. Koera wisil ei jookse nemmad ühhegi loma peale.

Poom-õlli ja kange wenne tubbakas on kõige parremad ussi hammastamise wasto, mis meil kõige liggimalt ja oddawamalt kätte sada on. Kui õlliga saab maritud ja tubbaka leht peale pandud, siis annab pais järrele.

Ka juhtub sedda, et ussid talwe aeal lomadele pahha teggewad, mis ma mitto korda ollen juhtunud näggema.

Nisuggune olli küünla ku 14. päwal 1868. Heinad todi soost kojo ja pandi lammaste lauda peale. Õhto anti lammastele neist heidest ja kõik lambad ollid terwed ja sõid neist ahneste. Hommiko läks perrenaene jälle heino andma ja leidis, et üks lammas kõhho alt ja ka uddar, sure paiso sees olli ja uddara nahha sees kaks pisukest, kui naaskli auko. Perrenaene tulli minno jure ja kaebas omma hädda. Ma mõistsin kohhe, et se ussi tõ olli ja andsin nõu sedda hammastud kohta poomõlliga marida ja wenne tubbakast paiso peale panna. Kui naene nenda olli teinud, olli pais järrele annud ja lammas sai kolmandamal päwal terweks, agga ussi ennast ei olnud mitte nähha. Nenda on minno ello aeal ja